

SEMPRE COM SI FOS AHIR

En Tísner, tan lligat a la meua vida i als meus afectes més profunds, acaba de fer vuitanta anys. No me'n sé avenir! A mi, que més aviat tinc poca memòria, no em costa gens d'evocar-lo en diverses etapes de la seva aventura humana: quan era nen, quan fou un adolescent que prometia, quan esdevingué un adult amb un prestigi molt consolidat en el camp de les arts i de les lletres, quan es convertí en un home madur que havia fet efectives, amb una brillantor inusitada, les promeses de la seva joventut. I després, el sento prop del cor en la seva maduresa, poblada de la capacitat creadora que per a ell ha estat com un do de naixença. Els déus l'han afavorit amb la seva predilecció, desmentint en aquest cas l'antiga dita que afirmava que els escollits pels déus moren joves. En arribar aquí, he d'anar amb compte, perquè en Tísner i jo, que coincidim en gairebé tot, tenim les nostres diferències. Una d'elles és que en Tísner rebutja, rotundament, el qualificatiu de vell i a mi, en canvi, em sembla útil per definir una etapa de la vida. Dir que ens hem fet grans és una manera de despistar. D'altra banda, no crec que sigui adequat titllar-nos d'antics ni de vetustos o, en tot cas, no ens acabaria pas d'agradar.

De tota manera, és ben cert que en Tísner constitueix un cas a part. Qualsevol que tingui el privilegi de tractar-lo, al cap de deu minuts de conversa amb ell -no sé si tiro llarg- ja té la impressió de trobar-se davant d'un dels homes més joves del país. Té una vitalitat i un dinamisme encomanadissos, és d'aquelles persones que dominen el joc subtil de fer trampa al pas del temps i posseeix la virtut de treure anys del damunt dels seus interlocutors. És una cosa que mai no s'agraeix prou.

En Tísner, que sap posar el seu sentit de l'humor al servei de totes les situacions, no és que sigui vell (que no se m'enfadi!), però ha tingut avaries, que és una cosa que pot passar, fins i tot, a un cotxe nou de la millor marca. O sigui

que, fugint com d'escaldar-nos de parlar de xacres, es podria dir que ha sofert desperfectes, que ell procura reparar sense perdre el somriure. En un moment determinat, va considerar que no el destorbaria gens la col.laboració d'un bastó i va anar a comprar-se'n un. Trià el que va agradar-li més, se l'emprovà -com si diguéssim- i digué al venedor que se'l quedaria, però que era una mica massa llarg. Assenyalà el dessota de l'empunyadura i digué: "Me n'haurieu de rebaixar deu centímetres d'aquí". El venedor, molt amable, respongué que no hi havia cap dificultat: "El tallarem de baix, de la punta".

-No, no... De baix no l'escurceu, perquè em convé que arribi a terra- replicà en Tísner, sumint el dependent en un notori estat d'estupor.

Sempre m'ha causat admiració que en Tísner conservés intacte una exultació interior vivíssima, fins i tot en moments difícils. Així, amb aquest esperit despert -i com si per a ell fos una qualitat innata fer coses importants sense esforços aparents- ens ha donat una de les obres més sòlides de la nostra literatura. I a més d'ésser un dibuixant extraordinari i home de múltiples habilitats (d'aquelles que meravellen) ha convertit l'amistat en una de les seves belles arts. Estic segur que els seus nombrosíssims amics s'adheriran de tot cor a aquesta afirmació meva.

Jo m'erigeixo en testimoni d'excepció: després d'haver anat junts a la mateixa escola, junts a Llotja, plegats en memorables daltabaixos de la nostra història i mentre compartíem un llarg exili, en Tísner i jo hem conservat sempre l'encantament mutu de la nostra infantesa. I, per reblar-ho, vam esdevenir cunyats. La veu popular fa córrer que l'estat civil de cunyat refreda la companyonia. No us ho creguéssiu pas!

Pere Calders